

men jeg vil ønske det ærede Medlem Hr. Slengerik Lykke og Held til at klinke det Porcelæn sammen, som vi har set har været ved at gaa i Stykker under de tidligere Dages politiske Forhandlinger.

Korsgaard: Finansaaret 1920—21 havde jo et Driftsunderskud paa ca. 50 Mill. Kr., hvortil kom Tabet paa § 26. Finansaaret 1921—22 har et Driftsunderskud paa ca. 90 Mill. Kr., hvortil ogsaa maa lægges ikke saa ganske faa Millioner, som er udgivet paa § 26, og det saaledes, at der ikke kan ventes Renter af disse Penge. Skønt man altsaa fra Finansledelsens Side paa et vist Tidspunkt havde tænkt sig Muligheden af Balance for begge Aar, er der altsaa her fremkommet et meget betydeligt Underskud, et Underskud, der i dette Øjeblik ikke kan forbavse meget, idet man jo allerede ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling var klar over, at saaledes vilde Resultatet blive. At Resultatet dog paa den anden Side er blevet noget bedre, end det skulde blive efter de Tal, der forelaa, den Gang Tillægsbevillingsloven var til tredie Behandling, kan jo heller ikke undre, idet alle jo ved, at mange Udgiftsposter, navnlig paa § 26, ikke kommer til Udbetaling i det paagældende Aar, og at de altsaa for saa vidt letter det paagældende Budget med et tilsvarende Beløb. De Ulykker, om jeg saa maa sige, som Statsregnskabet er Udtryk for, er altsaa ikke Ting, som maa forbavse. Men de sikre Følger af disse meget store Underskud er jo, at man i en lang Aarrække maa regne med 15—20 Mill. Kr. alene til Renter og Afdrag som Følge af disse 2 Aars Underskud. Lægger man til disse 15—20 Millioner de Beløb, man i øvrigt paa Grund af den i Forvejen store Statsgæld er nødsaget til at udrede, vil det altsaa sige, at vi nu er oppe paa et Beløb af 60—70 Mill. Kr. alene til Forrentning og Afdrag. Ser vi nu paa dette Tal, sammenlignet med vore Statsbudgetter før Systemskiftet i 1901, vil det sige, at vi nu alene til Forrentning og Afdrag er oppe paa nogenlunde samme Udgiftsbeløb, som det samlede Budget udgjorde den Gang. Spørger man nu, hvorfor det Regnskab, der er aflagt, er saa lidet tilfredsstillende, som det er sammenlignet med det, nogle havde ment at turde haabe, saa er det givet, og det ligger jo i Sagens Natur, at Resultatet er en Følge af to Ting, for det første, at Udgifterne er blevet større end forventet og Indtægterne mindre, og naar sligt er Til-

fældet, kan det fornuftigvis ikke være andet, end at det samlede Resultat ikke bliver godt. Det kan nu ikke nægtes, at man paa Udgiftssiden har haft at gøre med en Række betydelige Udgiftsposter, som tidligere Aars unormale Forhold har medført, Udgifter, som man nu er ude af, hvilket altsaa bevirker, at de Finanslove, vi senere kan regne med, vil vise væsentlig mindre Udgiftsposter end det Finansaar, hvorfor der foreligger Regnskab.

Men det er jo ikke alene dette Forhold, der bevirker, at Resultatet efter mit Skøn er blevet saa uheldigt. En anden Ting — og det er et Spøgsmaal af politisk Rækkevidde — har ogsaa bidraget til at hidføre det for Staten saa beklagelige Resultat, som Statsregnskabet bærer Vidne om. Det er den Omstændighed, at man fra Regeringens Side i saa høj Grad har holdt paa, at den Hjælp, man skulde yde til de arbejdsløse, ikke maatte ydes gennem indirekte Beskatning, den skulde ydes som direkte Tilskud, hvis den overhovedet skulde ydes. Dette Tilskud kunde saa være af forskellig Art, dels i alleregentligste Forstand direkte, saaledes at man ligefrem gav de arbejdsløse Penge, og dels ad mindre direkte Vej, men dog ingenlunde paa en for Staten billigere Maade, idet man satte Arbejder i Gang, som man ellers ikke vilde have udført. Det er en Selvfølge, at naar et Arbejde sættes i Gang, maa det være et Arbejde af ganske speciel Art, hvis der ikke foruden det egentlige Arbejde skal løbe Udgifter paa til Køb af Materialer; og det skal atter være et ret specielt Arbejde, hvis disse Materialekøb ikke for en Del kommer til at foregaa fra Udlandet. Det danske Samfund er, som bekendt, et lille Samfund geografisk set, og følgelig er der mange Raastoffer og Varer, vi er henvist til at tage udefra. Denne økonomiske Politik, tror jeg at turde paa-staa, har afgjort været meget dyr for Statskassen, og det er da ogsaa en Kendsgerning efter Udtalelser, der er fremsat tidligere, baade af den tidligere ærede Formand for Venstre, den nuværende højt-ærede Forsvarsminister, og af den højt-ærede Statsminister, at man nu fra Venstres Side er blevet klar over, at Iværksættelse af saadanne Arbejder kræver en vis Forsigtighed. Jeg maa dog understrege, at det, at man nu behandler dette Problem med Forsigtighed, ikke bør betyde, at man overhovedet ikke mere vil prøve den Vej; thi lige saa forkasteligt det efter min Mening kan være at gaa for vidt i den ene